

”PikkuKakkonen”

KAKKOSTEN SUKUYHDISTYKSEN NELJÄSTOISTA LEHTI

Hyvät sukulaiset

Kesän 2015 sukkokous pidettiin elokuun alussa Jyväskylässä ravintola Wanha Fredassa. Kokouksen pitopaikka oli ensimmäistä kertaa muualla kuin Pohjois-Karjalassa. Liekö siinä syy osallistujamäärän hienoiseen laskuun edellisestä. Ilahduttavaa oli kuitenkin ensikertalaisten suuri määrä. Maija Gellin kertoi työstään sovittelijana. Esitys oli mielenkiintoinen ja ajatuksia herättävä. Kuinka ajankohtaista sovittelu onkaan tällä hetkellä Suomessa. Vierailevina taiteilijoina esiintyivät pianisti Veera Miettinen sekä runollisen äänimaailman esittäneet Seppo Pennanen, Juha Silman ja AP Kivinen. Varsinaisessa kokouksessa valittiin uusiksi hallituksen jäseniksi Raija Vassinen Jyväskylästä sekä Eero Autere Vantaalta. Seuraava sukujuhla pidetään Joensuussa 2017. Kesällä 2016 on tarkoitus tehdä Kyösti Kakkosen kutsusta retki rantakalalle Joensuun Mulonniemeen. Samassa tilaisuudessa pidetään myös sukuyhdistyksen varsinainen kokous. Kaiken kaikkiaan kokouksessa vallitsi mukava tunnelma. Illalla kävimme vielä risteilyllä Jyväskylällä ja Päijänteellä.

Tämän PikkuKakkosen toimittaminen kävi tällä kertaa sujuvasti, lupautuivathan Maaritit Knuuttila ja Lehtihaara tekemään jutut jo kesällä hyvissä ajoin. Kiitos siitä heille. Toivottavasti seuraavan numeron tekeminen käy yhtä näppärästi.

Sukukirjaa tutkiessa on merkilepantavaa, kuinka paljon myös Kakkosia evakuoitiin sodan aikana ja sodan jälkeen. Viimeaikojen keskusteluissa toiset ovat sitä mieltä, että karjalaiset olivat pakolaisia, toisten mielestä he olivat evakkoja ja siirtoväkeä. Mielestäni karjalaiset olivat ja ovat suomalaisia jotka evakuoitiin ja asutettiin Suomeen.

Hyvää Uutta Vuotta 2016 kaikille

Eero

*Evakkoäidin muistomerkki
Kuva Eine Kakkonen*

Suzhou sydämessäni

Monesta maassamme vierailevista turisteista tulee Suomi-hulluja, toisista Lappi-hulluja. Jotkut meistä matkustavat vuosi vuoden perästä suosikkipaikkoihinsa, Eurooppaan ja kauemmaksikin. Minun sydämeni on viennyt Kiina, kiinalaisuus ja erityisesti Suzhoun kaupunki. Kotiuduini Kiinaan asuessani siellä mieheni kanssa vuosina 2007–2011. Kuluvan vuoden alussa saimme uuden tilaisuuden viettää muutamia kuukausia vanhassa ”kotikaupungissamme”.

2010-luvun Suzhou

Ensimmäisistä Kiina-kokemuksistani ja -hullutuksestani kirjoitin jo vuoden 2010 PikkuKakkosessa, mutta ehkä pieni kertaus on vielä pai-

kallaan: Suzhou, joka sijaitsee melkein Shanghaiin vieressä, on vanha ja kuuluisa runoilijoiden ja oppineiden kaupunki. Historia ulottuu 2500 vuoden taakse. Kaupunkia luonnehditaan maanpäälliseksi paratiisiksi ja Kiinan Venetsiaksi. Sen vanha keskusta kujineen ja kanaaleineen on kaunis, eksoottinen ja romanttinenkin. Kaupunki on kuulu myös monista puistoistaan, joista muutama on Unescon kulttuuriperintökohde.

Toki Suzhoulla on toisetkin kasvot. Pikkuhiljaa se kasvaa kohti itää ja lähenee Shanghai-ta kortteli korttelilta. Minunkin Kiina-kotini sijaitsi melko uudella asuinalueella. Siellä kadut ovat leveitä ja pilvenpiirtäjät halkovat taivasta. Monet kansainväliset ravintola- ja kah-

Elämänmenoa kanaalin varrella.

vilaketjut ovat arkipäivää. Jos ei tahdo ruokaila kiinalaisessa ravintolassa, voi pujahtaa vaikka Subwayhin taikka kahville Starbucksiin. Onpa Suzhoussa Kotipitsakin!

Länsimaiseen elämäntapaan tottuneelle ihmiselle Suzhou ei näinä päivinä juuri tuota päänvaivaa; on deodorantit, hammastahnat, huuhteluaineet, kahvit, jogurtit, palasokerit ja näkkeliväit; mitä nyt kukin elämänsä kaipa. Silti kielitaito on edelleen tärkeä. Sillä ylittää monta kulttuurista siltaa ja pystyy ratkomaan kaikenlaisia ongelmia. Siksipä tämänvuotisen Kiina-vierailuni keskeisimmäksi haasteeksi muodostui opiskelu.

Kielikurssilla Suzhoun yliopistossa

Heti maaliskuussa, kiinalaisen uudenvuoden jälkeen, alkoi kiinankielen kurssi ulkomaalaisille. Sain opiskelutovereikseni 12 korealaista, muutaman jenkin, saksalaisia ja ranskalaisia. Luokassa oli myös venäläinen Anastasia, japanilainen Aki ja intialainen Anna. Siis varsin kansainvälinen porukka!

Opiskelutahti oli tiukka. Läksyjä oli sen verran, että kolmisen tuntia illassa vierähti niiden parissa. Kiinalaiset kirjoitusmerkit ovat kuitenkin niin monimutkaisia, että niitä oppii vain tankkaamalla ja toistamalla. Oikotietä ei ole. Oppimista vauhdittivat toistuvat pistokokeet. Niiden myötä löysin sisäisen hikipinkoni, sillä himotti saada hyviä numeroita. Joskus sain 100 pistettä. Se on kiinalaisen koulujärjestelmän kymppi!

Hauskinta silti olivat uudet tuttavuudet. Korealaisilla oli tapana tuoda eväitä kahvitunnille. Niitä jaettiin jokaiselle, eli ihan pakolla jouduin mukaan eväsrinkiin. He toivat usein keksejä tai karkkia. Muutaman kerran jonkun pussissa oli keitettyjä, kylmiä perunoita. Niitä sit-

ten kuorittiin ja naposteltiin välipalaksi. Minä yllätin kurssikaverini korvapuusteilla – tosin vain yhden kerran!

Ruokatuliaisia

Opin minä Kiinassa muutakin. Tuttavallani on ravintola ja kokkipojat suostuivat ottamaan minut jonkun kerran keittiöön. Tehtiin pähkinäkanaa ja punaista possua. Keiteltiin nuudeleita ja paistettiin riisiä Yangzhoun tapaan. Tiedän, miten tehdään länsimaisten suosimaa muna-tomaattipaistosta, sekä Suzhoun kuulua Mandariinikalaa hapanimeläkastikkeessa. Ystävän keittiössä tehtiin myös höyrytettyjä, täytettyjä vehnäpullia (baozi) ja dumplinkeja. Nämä kaikki ruokaohjeet – samoin kuin kiinankielen opitkin – oli mukava tuoda Suomeen, kun ne saattoi säilöä korvien väliin. Olisin halunnut ostaa oikean wokkipannunkin, sellaisen, jonka alla on tulinen kita ja lieskat loimottavat kohti kattoa. Arvelin kuitenkin, ettei se millään mahdu matkalaukkuun.

Puoli vuotta hujahti turhankin nopeasti. Sen aikana saattoi kuitenkin havaita, että Kiina muuttuu ja kehittyy vauhdilla. Elintaso nousee ja monet nuoret haaveilevat omasta asunnosta ja autosta. Autoistuminen lisääntyikin hurjaa vauhtia. Auto on nyt jokaisen kiinalaismiehen ja -naisenkin unelma samalla tapaa kuin meillä joskus aiemmin. Nämä uudet kuljettajat seikkailevat pelottomasti jo ennestään kaoottisessa liikenteessä siihen malliin, että jalankulkijana sai olla tosi tarkkana. Ja kyllähän autot saastutavatkin, vaikka eivät olekaan ainoita ilmanpilaajia. Yksi itäisen Kiinan ikävistä puolista onkin huono ilmanlaatu. Taivas oli usein savusumun takana, eikä heikkokuntoisilla ollut ulos menemistä. Ja usein tuli mietittyä sitäkin, mitä syöty ruoka mahtokaan sisältää. Oliko jäämiä torjunta-aineista, vaiko seassa jotain aivan

Mandariinikalaa hapanimeläkastikkeessa.

Kiinalaisen kokin hellä.

Läksiäiset Suzhoun yliopistossa.

vierasta? Syödäänkö tässä nyt possun vai minkä nelijalkaisen lihaa? Toisaalta luomu- ja lähiruokaa on alettu arvostaa. Varsinkin monet lapsiperheet ovat tarkkoja sen suhteen, mitä jälkikasvulle syötetään. Näiden perheiden toivutuliainen Suomesta onkin maitojauhe!

Kohdallani nuo edellä mainitut puutteet ovat kuitenkin pieniä häiritteijöitä sen rinnalla, kuinka hieno kiinalainen kulttuuri onkaan. Oma perinnettä jaketaan kannatella niin ruokakulttuurissa, muotoilussa, taiteessa kuin arjessakin. Siksiä minun onkin helppo

halutessani ”palata” Kiinaan: valmistelen jotain kiinalaista ruokaa, katan riisikulhot ja syömpuikot, kutsun ystävät kylään, laitan suzhoulaista oopperaa soimaan ja koristelen pöydän punaisilla lyhdyillä.

Ja ensin nostetaan malja Kiinalle ja sanotaan, jotta ”ganbei”, 干杯, eli kannat kattoon!

Maarit Knuuttila

Aiempi kirjoitus ”Kiinalaista elämää” osoitteessa [file:///C:/Users/SANP305V5AS05/Downloads/PIKKU_KAKKONEN3%20\(1\).pdf](file:///C:/Users/SANP305V5AS05/Downloads/PIKKU_KAKKONEN3%20(1).pdf)

Tiedot perustuvat sukuyhdistyksen jäsenrekisteriin, kaikilla jäsenillä ei ole syntymäaikaa rekisterissä tai he eivät halua niitä julkaistaviksi.

Myöhästyneet onnittelut!

Marjatta Varis
70 v, Joensuu

Raimo Kakkonen 70 v, Jyväskylä

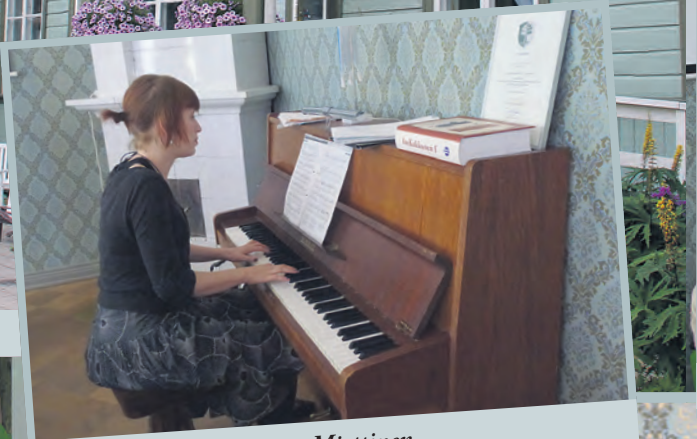
Sukukokous 8.8.2015 Jyväskylässä

Wanha Freda.

Eero Autere hallituksen uusi jäsen, Matti ja Anneli.

Veera Miettinen.

Raija Vassinen hallituksen uusi jäsen.

Kokoukseen osallistujia.

Runollinen äänimaailma Seppo Pennanen, Juha Silman ja AP Kivinen.

Maija Gellin ja sovittelu.

ksen uusi jäsen.

Laivaristeilyllä.

Serkkutäti

Lapsuudessaani isoäitini (sukukirjan taulu 478) rouva Fanny Lehtihaara ja isoisäni, herra Wäinö Lehtihaara, harrastivat autoilua kotimaassa. Pääsääntöisesti kesäisin: 1950-, 60- ja 1970-luvuilla.

Matka johti lähes aina Varsinais-Suomesta, Salosta, Pohjois-Karjalaan; Tohmajärvelle ja Joensuuhun. Matkaa kertyi yli 500 kilometriä yhteen suuntaan ja sen taitaisi tänään – yhden pysähdysten taktiikalla – alle kuudessa (6) tunnissa.

Matkan kohde oli maatila, joka sijaitsi Uskallissa, Ahvenvaarassa. Tilan emäntä, *Ilma Eronen*, vastaanotti sukulaiset aina iloisesti kesävieraisiksi. Näin tapahtui myös vuoden 2009 elokuussa, kun vierailin Hukkalan tien talossa (kuva).

ILTALEHTI
29.10.2015 TORSTAI

Mielipide

LIITÄ Liittokuntien mukana ollessa nimeltä, osalla ja puolemmalla. Jos kirkot omistavat, nekin jättävät vain kirkon kirkon.

LUKUALTA

Suomi – maaraajojen ykköstykki

POHJOIS-KARJALAN rajavartiolaiton vahvonnalla maastorajauksella tilanteen oli syyskuussa vakaa ja rauhallinen, tiedä rajavartiolaiton kunkaantiedote kertoo.

Rajavartiolaitoksen strategian (2022) mukaan Suomen ulkorajavahvontaa on tehokas ja uskottava. Suomen tilanne on EU:n pisin Schengen-ulkoraja. Tilanne perustella todeta, että Suomi on maaraajojen ykköstykki.

Tuittavaa heikennyt. Kolme syytä tilanteen päälle yrittämällä tilanteen (A-studio 2.2.2015).

Sopii kysyä, kuinka hyvä ja tarkka tilannekuva Schengen-ulkorajallamme vallitsee – juuri tässä paikassa?

Tuittava saa tärjälää vastaus modernin tekniikan. Tilanteen sitti hyödynnettä tilanteen 200 etäläinnäällä kilometriä. Mies ja kolme -parit pitivät pintana. Rajakirjoit Rajavartiolaitos on 213.

Perustettiin määrit on kuitenkin vähentynyt. Kun vuonna 2010 tunnetta kertyi 21000, viime vuonna (2014) niitä oli enää 16000.

Sisäisesti sotilaallisesti organisoitu instituutio on kerennyt, että se suunnittelee laajavahvontaa ja maaraajoja turvaamaan tilanteen eli Schengen-ulkorajamme vahvontaa.

Suomessa hallitus ryhtyy valmistelemaan erillisiä turvavahvontaa ja puolustuspoliittisia selontekoja. Valtioneuvoston vuonna 2012 julkaisema selonteko valikoi tyystin Venäjän operaatio- ja mobilisaatiokykyä.

Kuultin uusi puolustusvoimien komentaja Micael Pydén vakautti Suomen vierailun

Suomen ja Venäjän välinen rajaväydykky vuonna 2001.

maanantaina (HS 26.10.2015), etteivät Ruotsi ja Suomi yllä toisiaan Natolia.

Sotilaalliso Natolia ja Venäjällä tilanteen muuttu. Milleen kun subde kriisiytyy? Tilannekuva Schengen-ulkorajalla tilanteen tilanteessa huono, periti valkea.

Sisärajasta, ulkorajasta, rajaväydyksistä, rajavahvonnasta, rajojen vahvonnasta ja rajatarkastuksesta säädettään henkilöiden liikkumista rajojen yli koskettava yhteisen sääntöjä (Schengenin rajatila- nööti) annettuna Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksena.

(EY) No 562/2006. Tässä laissa säädettään mainittu asetus- sen edellyttämiä kansallisia tehtäviä ja toimivaltuuksia sekä päätöksentekojärjestystä Rajavartiolaitoksessa.

Kymmenvuotias rajavartiolaitos (578/2005) tuntee "rajaturval- laisuuden ylläpitämisen" määritelmän.

Sillä tarkoitetaan erillisiä

keräämässä ja ulkomaille suoritettavia toimenpiteitä, joilla pyritään estämään valtakunnan rajan ja ulkorajan ylittämistä annettujen sääntöjen rikominen. Edelleen: estämään rajat ylittävistä henkilöiden- teistä yleistä kirjotuselle ja turvallisuukselle aiheuttavat uhat. Turjumaan rajat ylittävistä rikollisuutta ja varmistamaan rajaväydyksen turvallisuus.

Onko käsitteellisiä jous- tuvuudella merkityä, kun Schengen-avustotajit käyvät viiden vuoden välein tarkas- tamassa ulkorajaa? Viimeisin "Sch-Sol" tarkastus on tehty vuonna 2011.

Lyhennä tulee sanoista "Schengen Evaluation" ja kun- lottua senalla kuin maahan kielen sana: "Cheval", hevonen.

MAARTI LEHTIHAARA

Kirjoittaja on maisteri, joka on rakennut rajaturvavahvontaa oik- kenuksen kautta Helsinkiin alijoutien ehkäistettävissä tiedotuksena

Tohmajärvelle Ilma Eronen muutti vuonna 1950 (6.11.1950) Kiihtelysvaarasta. Hänestä osaavan ja ahkeran naisihmisen asemapaikkaa talossa kuvaisi kätevä emännän sijaan luonte- vamminkin termi "piika" tai kodinhoitaja.

Fanny Gustava Lehtihaara (s. Kakkonen) syntyi 2.10.1896 Tohmajärvellä, Värtsilässä ja edesmeni 17.4.1991 Perniössä. Puolisonsa Karl Wäinö Lehtihaara syntyi 25.7.1899 Perniössä, jossa hän kuoli 26.5.1976. Fannylla ja Wäinöllä oli yksi lapsi, tytär; Kerttu (s. 1941–).

Fanny Kakkonen oli Heikki Kakkosen (sukukirjan taulu 477) ja Iida Rostin perheen jär- jestyksessä toinen lapsi. Kaikkiaan lapsia oli seitsemän: Juho, Fanny, Aina, Jussi, Ruben, Tauno ja Alpo.

Ilma Eronen muistelee, että Fannyn ohella myös Tauno ja Ruben tapasivat vieraila tilal- la, mutta ei Alpo.

"Serkkutäti"

Ahvenvaarassa, Hukkalan tien talossa, Fannya tavattiin kutsua "serkkutädiksi." Fanny Lehti- haara vieraili siis kotinahuvillaan. Hän tapasi sukulaisiaan; koolla olivat veljesten lapset. Il- man Hilda-äiti (sukukirjan taulu 484) oli Fan- nyn serkku; Heikki Kakkosen Mikko -veljen (sukukirjan taulu 484) tytär.

Ilma Eronen isä, Eino Antti Eronen (29.9. 1893–14.3.1930) vihittiin 19.11.1922 Hilda Maria Kakkosen (17.9.1899–9.10.1974) kans- sa. Sittemmin leskeksi jäätyään Hilda Kakkonen muutti vuonna 1958 Tohmajärvelle.

Eronen perheessä oli neljä lasta, joista kaksi nukkui pois jo nuorena: Enso Olavi (18.7. 1923–), Martta Annikki (4.7.1925–20.7.1931) ja Ilma Ilona (26.9.1927–) sekä Lauri Ilmari (26.8.1929–30.3.1930).

Hukkalan talossa "pitivät kortteeria" eli asui- vat myös Kauko (22.12.1909–1.11.1985) ja Valtter (30.4.1907–15.11.1979), jotka olivat Hilda Kakkosen veljiä (sukukirjan taulu 484).

Kaikkiaan Mikko Kakkosella ja Anna-Liis- sa Matintytär Kakkosella oli kahdeksan (sukukirjan taulu 484) lasta. Kaukon ja Valtte- rin veljet, Wäinö ja Uuno, olivat niin ikään

Vuonna 1950 Tohmajärvelle muuttanut Ilma Eronen on tehnyt elämäntyönsä kotitaloustyössä maatalossa. Kuvassa (vas.) Maarit Lehtihaara.

asuneet joskus Hukkalantien talossa, samoin Anna ja Terttu lapsuudessaan, tietää Ilma Eronen kertoa.

20 kilometriä Tohmajärvelle

Linnuntietä matkaa Eronen tilalta on Tohmajärvelle 20 kilometriä. Jos mieli pistäytyä Joensuussa, matkaa taittaa tovin, sillä kilometrejä Joensuun ja Tohmajärvien välillä on reilut 56. Joensuun lentoasemalta, Liperistä, matkaa Joensuun keskusta on 11 kilometriä. Autoilijan on syytä tunnistaa valtatiet 6, 9 ja 23.

Olen itse syntynyt vuonna 1963. Osallistuvan havainnoitsijan arvovalalla voin todeta, että lapsuuteni kesälomamatkoilla paistoi aina aurinko. Matka Tohmajärvelle Fannyn ja Wäinön auton takapenkillä oli pitkä ja kuuma. Wäinön autoista puuttui näet moderni ilmastointi. Viininpunainen ja uusi Moskowitz eli ”Mosse” on erityisesti jäänyt mieleeni: takapenkin istuinten punainen nahkaverhoilu ko-

eteli helteellä koululaisen sietokykyä.

”Ollaanko jo perillä” -kysymyksiä riitti viljalti. Mutta partiolaisen ”Aina valmis” -asenteella pärjättiin. Wäinö lienee toiminut huolellisen miehen tavoin kuljettajana, sillä koskaan emme joutuneet mihinkään pulmatilanteisiin. Mutta käytettiinkö autoissamme turvavöitä?

Turvavyö tuli pakolliseksi Suomessa myytävissä uusissa henkilöautoissa etuistuimilla vuoden 1971 alussa ja takaistuimella vuoden 1981 alussa. Käyttö henkilöautojen etuistuimilla ja pakettiautoissa tuli pakolliseksi vuoden 1975 heinäkuun alussa ja henkilöauton takaistuimella vuoden 1987 alussa.

Wäinöllä ei autonkuljettajana ollut käytösään navigaattoria ei liioin kännykkää. Toimiko Fanny täten kartanlukijana? Olletikin. Työkaluna lienee ollut kirja: Suomen tiekartta.

Huoltokatkokset olivat kivoja. Varusteisiin kuului kylmälaukku eli omat eväät: Airamin punainen termospullo (kahvi), maito- ja mehupullo (mustaherukkamehu), keltaista Jaffaa sekä voipaperiin käärityt eväsleivät: kinkkua,

juustoa, kananmunaa ja anjovista... Tienvarsien taukopaikat olivat muistikuvani mukaan siistejä: PicNic-ruokailija saattoi vilvoittautua Tielaitoksen vaaleansiniseksi tai punaiseksi maalattujen ”pirttikalustojen” äärellä.

Koululainen sai pitkän matkan lohdukkeeksi viljalti erilaisia matkamuistoja: kiiltokuvia, kirjoja, vihkoja, värityskyniä, nukkeja ja kukkaroita. Vaatetta. Sattuipa niinkin, että Joensuussa Erosen talossa asuva Kauko lahjoitti partiolaisneidolle Bingo-pelin!

Perillä, Hukkalantiellä, kesävieraat viihtyivät ja lähtivät usein vasta kahden viikon kuluttua. Karjalainen ruokaperinne ravitsi varsinaissuomalaiset pirtissä kolme, neljä kertaa päivässä. Kiitollisuus vieraanvaraisuudesta kantaa aina seuraaviin sukupolviin asti. Emäntä Ilma Ero-

nen muistelee:

Työtähän meillä aina tehtiin. Kesävieraat olivat kysyttyä työväkeä erityisesti heinätois-sä. Töiden jälkeen oli lupa mennä ”ettoneelle”. Karjalainen murrenana tarkoittaa päiv-
unia tai iltapäivätorkkuja.

Talonpito kysyi emäntää moniin askareisiin ei vähiten maitotilan pitoon eli lehmien lyps-
syyn ja kotalouseläinten, kuten Suomen hevos-
ten, huoltoon. Lehmät olivat rodultaan *Ays-
hire*-lehmii. Tähti-hevosella sai ratsastaa, jos
uskalsi. Luonnon-varaiset eläimet olivat ko-
kunaan oma lukunsa. Ja eräänkin kerran ha-
vaitsimme nahattomia, vaaleanpunaisia, hii-
renpoikasia heinäladossa. Sellaisia en ole sen
koomin nähnyt.

Emäntä Ilma Eronen on karjalaisten perin-
neruuan taitaja. Leivontapäi-
vinä myös varsinaissuoma-
lainen koulutytty sai opetel-
la karjalanpiirakoiden ja lei-
pien tekoa. Leivät paistettiin
tuvan leivinuunissa.

Ilma Eronen ei koskaan it-
se perustanut omaa perhet-
tä. Hän suhtautui meihin
sukulaisten lapsiin aina sy-
dämellisesti ja toimi mieles-
tänä kaikissa askareissaan esi-
merkittävästi. Oli eri jännää,
kun kesävieraina pääsimme
mukaan heinäntekoon ja ta-
louseläinten pitoon: lehmien
lypsy kysyi taitoa eikä heinä-
kuorman ajo hevosrattailla
onnistunut alkuunkaan ellei
sitä ensin harjoitellut.

Teksti:
Maisteri
Maarit Lehtihaara,
Kauniainen

Kuvat:
Pentti Pöyhönen, joka on
(sukukirjan taulu 487)
Anna Karin Kakkosen ja
Teodor Pöyhösen jälkeläisiä.

Ajankohtaista

Sukukirja IsoKakkonen I

Sukukirjoja on jäljellä 15 kappaletta, joten nyt jos koskaan kannattaa tilata tämä teos. Kirjan lisäpainokseen kuuluu varmaankin useita vuosia. Kirjan hinta on 135 euroa/kpl plus postituskulut.

Tilauksia vastaanottavat:

Leena Kakkonen

puh 050 3728622

sähköposti

leenam.kakkonen@elisanet.fi

Eero Kakkonen

puh 0400 679328

sähköposti

eero.kakkonen@elisanet.fi

Isännän viiri

Isännän viirejä on jäljellä 10 kappaletta. Niitä voi myös tilata yllä mainituilta henkilöiltä hintaan 75 euroa/kpl plus postituskulut.

Muutokset ja lisäykset sukutietoihin

Muutokset ja lisätiedot voi lähettää osoitteeseen:

Jouni Kakkonen

Läntinen Pitkäkatu 20 C 40, 20100 Turku

jouni.ju.kakkonen@luukku.com

Muutokset jäsenrekisteriin

Muistathan ilmoittaa mahdolliset osoite yms. muutokset Leena Kakkoselle.

KAKKOSTEN SUKUYHDISTYS

Hallitus

Eero Kakkonen, puheenjohtaja
Hirvirinne 2 A 2, 40520 Jyväskylä
puhelin 0400 679328
eero.kakkonen@elisanet.fi

Kyösti Kakkonen
Mulonniementie 190, 80330 Reijola
kyosti.kakkonen@k2.fi

Jani Kakkonen
Laivasillankatu 14 A 6, 00140 Helsinki
puhelin 045 6361230
jani.kakkonen@alfaroc.fi

Jouni Kakkonen
Läntinen Pitkäkatu 20 C 40, 20100 Turku
puhelin 040 5670407
jouni.ju.kakkonen@luukku.com

Raija Vassinen
Lähdetie 1, 40530 Jyväskylä
puhelin 050 5936220
raija.vassinen@gmail.com

Eero Autere
Aittarivi 6 as 7, 01660 Vantaa
puhelin 040 5383158
eero.autere@elisanet.fi

Hallituksen sihteeri ja jäsenrekisteri
Leena Kakkonen
Hirvirinne 2 A 2, 40520 Jyväskylä
puhelin 050 3728622
leenam.kakkonen@elisanet.fi

PikkuKakkosen toimitus

Eero Kakkonen
Hirvirinne 2 A 2, 40520 Jyväskylä
eero.kakkonen@elisanet.fi

Sukututkimus

Jouni Kakkonen
Läntinen Pitkäkatu 20 C 40, 20100 Turku
jouni.ju.kakkonen@luukku.com

Sukuyhdistyksen jäsenmaksut

Aikuisjäsen	25 eur/v, lapsi (alle 18 v.) 10 eur/v
Pankkitili	Nordea FI5610403500363472